אלמנות ושכולות

פאול כהן ז"ל מאילת (בתמונה הימנית) מישפחות 18 הנופלים היו פעילות גם באיסוף המוצגים וגם במכירתם. יעל, אחותו של סרן דודו בלט ז"ל, היתה אחראית על רולטת־המזלות, אשר הכניסה כסף רב למיפעל ההנצחה. באמצע, ויוי, אלמנתו של רב־סרן גדעון ויילר. עופרה בלט (משמאל), אלמנתו של סרן דודו בלט ז"ל, היתה בין תמפקחות על ההפעלה של הבזאר, וההתרוצצה מחדר לחדר, כשעל זרועותיה בתה דודי, ליד עופרה, עמוס דביר.

סל קניות

אחת הקונות רוכשת סל, באחד מדוכני בבזאר, לשים בו את קניותיה מרבות.

אשת השר

סוניה פרס (משמאל, עם שלט „מת־נדב" על חולצתה) כבשה במידצה הרב ובנעימותה את עשרות העוסקים במלאכה, שהכירו אותה לראשונה. סוניה היתה אחראית על אירגון עשרות המתנדבות ולאחר שסיימה מלאכה זו, התנדבה למכור בבזאר, והכריחה את בעלה לרכוש עדי. בתמונה משמאל: מיקי אמדורסקי, שבאה לתרום.

הספר של עמוס דביר הכינו לו הפתעה, וללא ידיעתו עמלו ויצרו סלים דקורטי־ביים — כל אלה למטרה אחת — לבזאר.

כעבור שנה של עבודת־גמלים אפשר היה לפתוח בשבוע שעבר, בשלושה אר־למות גדולים בבית־החייל בתל־אביב, את הבזאר הגדול. תוך יומיים הפך הבזאר מקום־המיפגש האופנתי של תל־אביב. נשות־חברה, חיילות, בנות־מושב, נשות קצינים בכירים ואפילו גברים ששמעו על הבזאר הגדול — אלפי בני־אדם נדחקים ונדחסים מדי יום ביומו בבית־החייל.

משכונת־הגנרלים צהלה יוצאות יום־יום שיירות של נשים ושכנותיהן. שר־הביטחון, שמעון פרס, שסייר בערב הראשון נפגע אף הוא בקדחת. הוא גילה את אשתו סוניה ליד הדוכן למכירת תכשיטים: „תקנה לי את העדי הזה," דרשה סוניה במפגיע. פרס פישפש בכיסו והעלה חרס. „אין לי עלי כסף," הוא השיב לה. סוניה מיהרה אל תיקה, הילוותה לבעלה 100 לירות. הוא הגיש לה אותן חזרה, והמאה־לירות נכנסו לקופת הבזאר.

עירא, בנו של עמוס דביר, גייס את חברתו אולי, בתו הג"ינג"ית של יועץ שר־הביטחון, הפרופסור סעדיה עמיאל, ושני־הם מכרו כרים וכסתות. עפרה בלט, אל־מנתו של סרן דודו בלט ז"ל, מה־18, מס־תובבת במיסדרונות כשבתה דודי, אשר נולדה אחרי נפילת דודו, בזרועותיה, ומ־חלקת הוראות נמרצות. יעל, אחותו של סרן פאול כהן ז"ל מאילת, ממונה על מישחקי־הרולטה. היא מוכרת כרטיסים תמורת 5, 10 או 20 לירות. את הכרטיסים מניח הקונה על אחת מ־12 צלחות שעליהן מצויירים המזלות. אם גלגל־הרולטה נעצר במזל שלך — הזכייה היא דובון או תקליט. ויוי ויילר, אלמנתו היסתפייה של רב־סרן גדעון ויילר, שנישאה בינתיים בשנית, באה עם בעלה ומוכרת ביגדי־תינוקות, להנציח את זיכרו של גדעון.

תיקוות המארגנים היתה למכור בבזאר־הזיכרונות מוצגים בשווי של רבע־מיליון לירות. אך כל כלכלן מתחיל יכול היה לקבוע, לפי מכירות הימים הראשונים, כי הסכום יהיה לפחות כפול.

„יהיה לנו סכום־כסף שבעזרתו נוכל להשתלב באחד ממיפעלי החינוך של צה"ל או של הוועד־למען החייל, ולהנציח את ה־18," אומר עמוס דביר. „אנחנו עדיין לא יודעים בדיוק לאן יילך הכסף, על כך יחליט צה"ל לפי הצרכים שלו, אבל זה יהיה כפי הנראה חקמת מרכז חינוכי תרבו־תי גדול באחד מבסיסי צה"ל."